

РЕШЕНИЕ

№ 7595

гр. София, 25.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 173 СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети април през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Б.Р.

при участието на секретаря В.К.

като разгледа докладваното от Б.Р. Гражданско дело № 20241110101625 по описа за 2024 година

Производството е по общия съдопроизводствен ред на ГПК вр. чл. 270, ал. 2 ГПК.

Образувано е въз основа на Искова молба, вх. № 94330/17.10.2023г. на СГС /гр.д. № 11642/2023г. на СГС/, препратена за разглеждане на Софийския районен съд, уточнена с Молба, вх. № 22986/24.01.2024г. на СРС.

Ищцата **Т. Т. С.** чрез адв. С. Й. – АК-Пловдив, е предявила срещу ответника **Д. П. К.** **иск с правно основание по чл. 270, ал. 2 ГПК за прогласяване за нищожно Решение от 27.12.2010г. по гр.д. № 11879/2010г. на СРС, III ГО, 80 състав**, с което е прекратен развод сключеният през 1967г. между страните брак. Ищцата твърди, че е с прекратени съпружески отношения с ответника още от 2003г., като бракът им бил прекратен с решение от 23.12.2003г. на Окръжния съд на Окръг Фредерик, щат Мериленд /САЩ/. На 05.03.2004г. ищцата сключила нов брак в Окръг Фредерик, щат Мериленд /САЩ/ с К.И.К.. Независимо от това, по иск на ответника Софийският районен съд постановил оспореното решение, с което отново прекратил брачната връзка между страните. Така в крайна сметка се оказвало, че съществуват два съдебни акта с идентично съдържание, свързани с гражданското състояние на ищцата. Това ѝ създавало множество административни спънки, още повече, че новият ѝ съпруг починал през 2023г. В тази връзка имала затруднения да реализира правата си на наследник с оглед наличието на две съдебни решения по идентичен въпрос. Тъй като бракът вече бил прекратен с акт на съда в САЩ, то бил налице процесуален порок при постановяване на решението на българския съд, то било процесуално невалидно и поради това нищожно. За насроченото по делото публично съдебно заседание ищцата не се явява и не изпраща представител. Становище се изразява в писмен вид /докладвано след приключване на разглеждането на делото/, като предявеният иск се поддържа.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответникът **Д. П. К.** чрез адв. И. Г. – АК-Пловдив, е подал Отговор на молба, вх. № 47868/14.02.2024г. на СРС. Признава, че бракът между страните е прекратен още през 2003г. от съда в САЩ, както и че действително по този въпрос съществува още едно съдебно решение – атакуваното като нищожно с исковата молба. Заявява, че за него брачните отношения са прекъснати още през 2003г. с решението

на съда в САЩ. Между бившите съпрузи нямало спорове относно вината за брака, нямали ненавършили пълнолетие деца и спорове за имущества. В тази връзка не възразява относно недействителността на оспореното като нищожно решение на българския съд. За насроченото по делото публично съдебно заседание не изпраща представител. Становище се изразява в писмен вид, като се поддържа изложеното в отговора на исковата молба.

Софийският районен съд, като взе предвид подадената искова молба и предявения с нея иск и становището и възразженията на ответника в отговора ѝ, съобразявайки събраните по делото доказателства, основавайки се на релевантните правни норми и вътрешното си убеждение, намира следното:

Исковата молба е подадена от надлежно легитимирана страна при наличие на правен интерес, а обективираният в нея иск е **допустим** и следва да бъде разгледан по същество. Не са налице процесуални предпоставки за отменяне на определенията, с които съдът е дал ход на устните състезания по делото, съответно е обявил същите за приключени.

Съобразно нормата на чл. 154, ал. 1 ГПК доказателствената тежест по иска с правно основание чл. 270, ал. 2 ГПК е за ищцата. Същата следва да докаже наличието на обстоятелствата, обуславящи нищожност на посочения в исковата молба съдебен акт. Извън това в тежест на всяка от страните е да установи фактите и обстоятелствата, от които черпи благоприятни за себе си правни последици.

Страните не спорят, че между тях е бил сключен брак, който е бил прекратен с решение от 23.12.2003г. на Окръжния съд на Окръг Фредерик, щат Мериленд /САЩ/, че на 05.03.2004г. ищцата сключила нов брак в Окръг Фредерик, щат Мериленд /САЩ/ с К.И.К., че същият е починал на 09.08.2023г., както и че с Решение от 27.12.2010г. по гр.д. № 11879/2010г. на СРС, III ГО, 80 състав, е прекратен с развод сключеният между Т. Т. С. и Д. П. К. брак. Обстоятелството, че тези обстоятелства са безспорни между страните, обаче не обвързва съда за произнасянето му относно основателността на предявения иск, доколкото валидността на съдебните актове подлежи на проверка по специфичен ред, предвиден в процесуалните закони, не е предоставен на преценката на частноправните субекти и страните по делото, съответно се касае за случай, аналогичен на този, при който е налице право, с което страната не може да се разпорежда.

Видно от представеното по делото копие /с превод на български език/, със Съдебно решение за окончателен развод от 23.12.2003г. по дело № С-03-2726 на Окръжния съд на окръг Фредерик, щат Мериленд /САЩ/, ищцата Т. С. е получила окончателен развод от Д. К.. Няма данни по отношение на това решение да е проведена процедура по признаването му по реда на гл. 12 КМЧП.

С Решение № III-80-298/27.12.2010г. по гр.д. № 11879/2010г. на Софийския районен съд, III ГО, 80 състав, е прекратен гражданският брак между Д. П. К. и Т. Теодосиева К.а като дълбоко и непоправимо разстроен. Постановено е след развода жената да носи предбрачното си фамилно име С., като съдът се е произнесъл и по разноските. Отбелязано е, че решението е влязло в сила на 25.01.2011г.

Съгласно чл. 270, ал. 2 ГПК нищожността на съдебен акт може да се предяви по исков ред безсрочно или чрез възразение. Законът не дефинира кога едно съдебно решение е нищожно. Юридическата доктрина и съдебната практика приемат, че то е такова, когато е постановено от ненадлежен орган или в ненадлежен състав, извън правораздавателната власт на съда, не е в писмена форма, абсолютно неразбираемо е или е неподписано (Така ТР 1/2011-2012-ОСГТК). Оттук следва, че нищожни са съдебните решения в хипотеза на липса на надлежно изявление и правораздавателна воля на държавния орган, защото съставът е незаконен, излиза извън границите, в които съдът е овластен да правораздава, не е оформено писмено или, ако и оформено, правораздавателната воля не може да се извлече, тъй като решението е неразбираемо, дори и при тълкуване, или решението не е подписано и това не се дължи на технически пропуск. Това отличава нищожността на съдебния акт от неговата

недопустимост, при която волята на съда е валидно и пълноценно изразена, но е резултат или от ненадлежно упражняване на правото на иск, или от несъответствие между заявления и решения спор (разгледан е непредявен иск), или от нарушаване на правилата, определящи подведомствеността и подсъдността между различните видове съдилища, или е постановено, въпреки че не са били налице предпоставките за решаване на делото по същество (арг. ТП 1/2015-2016-ВКС/ВАС, ТР 13-1976-ОСГК). В този смисъл е и практиката на ВКС - Решение № 60138/26.01.2022г. по гр.д. № 723/2021г. на ВКС, Пг.о.

В настоящия случай оспореният съдебен акт е постановен от надлежен съдебен състав, съобразно чл. 20 ГПК. Не се установи разгледалият и решил делото магистрат (районният съдия Таня Кандилова) да няма качеството на съдия и право да постановява актове в първоинстанционен състав на районен съд. Волята на съда е упражнена в границите на установената в българската правна система държавна и светска правораздавателна власт за регулиране на гражданските правоотношения. Решението е в писмена форма, мотивите и диспозитивите му са ясни и разбираеми, като са подписани от съдията. В тази връзка липсват основания то да бъде прогласено за нищожно.

Изложените от ищцата доводи в обратна насока не са от такова естество, че да обективират нищожност на бракоразводното решение на българския съд. Извън описаните в предходния абзац предпоставки, всички останали евентуални закононарушения при постановяване на съдебни актове се отстраняват по реда на инстанционния контрол, какъвто няма данни да е провеждан.

Наличието на бракоразводното решение на съда в САЩ от 2003г. не обуславя по никакъв начин нищожност на решението за развод на българския съд. Ищцата С. е участвала като ответница в производството по гр.д. № 11879/2010г. на СРС, в което е имала възможност да представи решението за развод на съда в Мериленд, като така да осигури инцидентното му признаване по реда на чл. 118, ал. 1 КМЧП, а и е можела своевременно след постановяването му да инициира нарочно производство за признаването му в Република България по гл. 12 КМЧП /арг. р.248/26.10.2012г.-гр.д.241/2012г.-ВКС, Пг.о./. И, тъй като няма доказателства това да е сторено, то бракът между страните пред българската правна система е продължил да съществува до прекратяването му със съдебното решение от 27.12.2010г. Дори и да се приеме тезата, че бракът вече е бил прекратен с решението на съда в САЩ през 2003г., то това хипотетично би довела до недопустимост поради наличие на влязло в сила решение по същия спор и между същите страни, а не до нищожност на решението на българския съд. Освен по реда на инстанционния контрол, какъвто не е провеждан, тази недопустимост е могла /ако се приеме тезата, че трябва да се съобразява решението от 2003г./ да бъде отстранена единствено в производство за отмяна по реда на чл. 303 и сл. ГПК, каквото също няма данни да е своевременно иницирано. В настоящото производство съдът няма правомощия да се произнася по допустимостта и правилността на оспорения съдебен акт.

Изложените съображения са достатъчни предявеният иск да бъде преценен като неоснователен и да бъде отхвърлен.

По разноските:

Съгласно чл. 78, ал. 1 и ал. 3 ГПК, право на разноски има само страната, в полза на която е постановен съдебният акт. Съобразно изхода на делото право на разноски има само ответната страна, която обаче не е заявила претенция в тази насока.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от Т. Т. С. , ЕГН ***, от град София, срещу Д. П.**

К., ЕГН ***, от град Благоевград, иск с правно основание по чл. 270, ал. 2 ГПК за прогласяване за нищожно Решение № III-80-298/27.12.2010г. по гр.д. № 11879/2010г. на СРС, III ГО, 80 състав.**

Решението подлежи на обжалване пред Софийския градски съд с въззивна жалба, подадена чрез Софийския районен съд в двуседмичен срок от съобщението.

Решението, на основание чл. 7, ал. 2 ГПК, да се съобщи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____